

2/2020

XXB-1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

ZAHRANIČNÍ POVÍDKY

William Ledbetter
Dlouhý pád vzhůru
Brian Trent
Místo zřícení
Sam J. Miller
Vyloupnutý

ČESKÉ POVÍDKY

Vladimír Zábrodský
Za oázami studánek
Michal Preisler
Zabezpečovač
Lukáš Hrdlička
Ve stínu

PUBLICISTIKA

Matěj Svoboda
Ve stínu Star Wars

Cena: 95 Kč – 4, eura

9 771804 660004

*Naši zákazníci vědí, že se na nás mohou za každých okolností
spolehnout... a jednou budeme uklízet NCC - 1701 ☺*

“SLUŽBY Z JEDNÉ RUKY”

„Nechte starosti profesionálům a věnujte se tomu, co Vás živí“

Úklidové práce

*Jsou naší hlavní činností, specializujeme se na nejnáročnější oblast a to na
úklid a dezinfekci nemocničních zařízení včetně **operačních sálů a JIP**,
lůžkových oddělení, laboratoří, rizikových ploch. Navrhujeme dezinfekční
plány, používáme nejmodernější úklidovou techniku.*

*Dokážeme uklidit cokoliv - reprezentačních prostory náročných klientů jako
jsou banky, hotely, kuchyně a jídelny, průmyslové objekty, výrobní a
skladové haly, obchodní plochy, nádraží vlaková i autobusová, vozidla
hromadné dopravy, venkovní prostory, chodníky, parkoviště...*

Komplexní správa nemovitosti – Facility Management

*Ve spolupráci s našimi odbornými partnery jsme schopni zajistit veškeré
služby spojené s další správou a provozem Vaší nemovitosti / společnosti,
jako jsou : ostraha a strážní služba, závodní a nemocniční stravování,
dodávky hygienického materiálu, administrativní a právní servis, školení
zaměstnanců, odpadové hospodářství, poradenství v oblasti řízení
podnikových nákladů, poradenství a zajištění následné certifikace
jednotlivých jakostních norem...*

www.alfedusservis.cz

Jsme držiteli certifikátů, potvrzujících kvalitu našich služeb :

ISO 9001, ISO 14001, BS OHSAS 18001 a ISO 27001

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jjiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Časopis XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

tmv a. s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a. s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 2. 2020

Cena 95 Kč (4 EURA)

© Casopis XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Martin Zhouf

Zahraniční SF

William Ledbetter: Dlouhý pád vzhůru 3

Brian Trent: Místo zřícení 11

Sam J. Miller: Vyloupnutý 20

Domácí SF

Vladimír Zábrodský: Za oázami studánek 25

Michal Preisler: Zabezpečovač 42

Lukáš Hrdlička: Ve stínu 50

Publicistika

Matěj Svoboda: Ve stínu Star Wars 60

Filmfaroniáda

Filmové premiéry; Star Wars: Vzestup Skywalkera;
 Jumanji: Další level; Černé Vánoce; Hodinářův učeň;
 Klapka! 66

Vivisektor

Čtenáři čtenářům; Edward Lee: Tramvaj č. 1852;
 Jóko Tawadová: Emisar; Michael Poore: Deset tisíc životů;
 Meriwether Buchanan: Krev Donouhů;
 Victor LaValle: Podvrženec: Příběh bloudění...;
 Kieran Larwood: Legenda o Podkinovi Jednooušku;
 April Genevieve Tucholkeová: Milosrdné přízraky;
 Melchior Kotnowski: Případ Velikého mistra;
 Vlado Ríša: Sofinka, děda a mluvící pes;
 Daniel Barták: Stinná místa; Jeff Vandermeer: Borne;
 Pavel Hénik: Korporace; Piers Torday: Ztracený mág;
 Vendula Brunhoferová: Hladový národ; Před Incalem;
 Nové knihy 70

Závist

Nedávno jsem se bavil na jednom conu s lidmi a najednou přilétla poznámka: Ty se máš, čteš si knížky a ještě tě za to platí. To ti tedy závidím. Nebylo to řečeno ve zlém, tak jsem se ani příliš neštět. On ten dotyčný měl vlastně pravdu. Vždycky jsem tvrdil, a za tím si stojím i dnes, že dělat práci, která je tvým koníčkem, je jedna z největších výhod v životě. A mně se to povedlo, i když to byla docela náhoda. Miluju knížky (a nejen ty svoje) takže v tomto směru jsem opravdu měl štěstí. Na druhou stranu, ne vždy je to procházka růžovým sadem. Teď nebudu mluvit o ostatních věcech, které jsou součástí šéfredaktorského života v literárním časopisu, ale budu se držet jen těch knih a čtení.

Ono je to tak, že opravdu **musím** číst, protože bez přehledu o nových autorech i o tom, co píšou ti zavedení, bych nemohl a neměl právo zasahovat do obsahu časopisu. A to při *šílené* produkci nových knih je prakticky nemožné splnit beze zbytku. Vždyť jen českým autorům vyjde přes sto knih ročně a to nemluví o různě rozestých povídkách.

Na zahraniční literaturu jsem už prakticky rezignoval (chválabohu za Martina). I když to neznamená, že bych si nepřečetl i něco napsaného za hranicemi naší země. Leč kde jsou ty doby, kdy jsem měl načteno vše, co vyšlo u nás a navíc i mnohé věci z jiných zemí. Jenže znamená to přečíst i věci, které nejsou až tak podle mé chuti a to nemluví o Daidalovi a soutěžích vůbec. Kromě toho - jak člověk stárne, tak mu oči po mnoha letech zírání do obrazovky počítače už neslouží, jako kdysi a číst některé knihy tištěné titěrným písmem je děs. Už jsem si pořídil lupu. Naštěstí máme výdobytek techniky - čtečky, kde je možné upravit si písmo podle svého. A to nemluví o tom, že díky nim nemusím na delší cesty s sebou tahat minimálně o jednu tašku (s knihami) navíc.

Takže na jednu stranu je má práce, pro mnohé, opravdu záviděníhodná a já to chápu, ale na druhou stranu mě tehdy zarazilo slovo závist. I když to nebylo míněno ve zlém, jak už jsem poznal, o něco výš, nemám to slovo rád. Ano, chtěl bych třeba umět malovat jako Milan Fibiger, Marin Zhouf, Petr Kopl... a je mi líto, že to neumím a umět nebudu, závidět jim však není to pravé ořechové. To slovo mě nejen dráždí, ale i irituje tím, co je v něm schováno, i když si to možná příliš neuvědomujeme. Prostě mám takový pocit, že se někdy málo zamýšlíme nad tím, co vypouštíme z úst. Nechci říct, že máme třeba slovo závist vymazat z našeho slovníku, ale víc uvažujme o tom, co a jak říkáme.

Vlado Ríša

Nová scifistka

Dne 18. 11. 2019 se narodila malá Sofie; spokojení rodiče - Lucie Lukačovičová a Ondřej Morava - doufají, že se už brzy naučí číst a začne se věnovat literární fantastice.

PAF 2019

PAF je soutěž nejlepších českých a slovenských povídkářů za uplynulý rok. Celkem v tomto roce soutěžilo 878 povídek, z nichž 99 se dostalo do hodnocení PAF.

Zahrnuté soutěže	počet povídek
Vidoucí	133
O stříbřitělesklý halmochron	34
Daidalos	345
Žoldnéři fantazie	58
CKČ novela	17
CKČ povídka	40
CKČ krátká povídka	41
CKČ mikropovídka	31
Tovaryši kalamáře	92
Prázdninové psaní Triumvirátu	2

Knižní křtiny

15. 12. 2019 proběhly v Divadle Radka Brzobohatého křtiny knihy **Vlada Ríši: *Sofinka, děda a mluvící pes*** za přítomnosti herců divadla, hostů i dcery herců Charlotte Doubrovové (přečetla i úryvek z knihy) a Přemysla Pálka Sofie, které je kniha věnovaná a která ji také pokřtila. Pak došlo i na podepisování autorem.

Jméno	Celkem bodů
1. Kolbaba Radovan	36,5
2. Moravcová Irena	36
3. Pečenka Jan	21
4. Tomšů Radmila	18,5
5. Moravec Zbyněk	16
6. Mertlíková Věra	10
7. Boháč Vlastimil	10
8. Barsch Alfred	9,56
9. Boušek Peter	9
10. Žilková Eva	9

Dlouhý pád vzhůru

(THE LONG FALL UP)

Stejně jako miliony lidí na Zemi a na palubě *Jinshanské* vesmírné stanice jsem Veroniku Perezovou sledoval každý den, ale na rozdíl od ostatních diváků jsem už věděl, jak její příběh skončí. Hnusila se mi a já nenáviděl její činy, ale zajímalo mě, jak to začalo. Novinářští čmuchalové už vyhrabali každou podrobnost z její minulosti, od rozhovoru s jejím prvním přítelem ve třinácti letech až k jejímu doktorátu z biologie o pouhých patnácti letech později, ale nic z toho neodhalilo její skutečnou osobnost.

Když jsem procházel kontrolou systémů a připravoval svoji loď na dlouhou akceleraci, sledoval jsem její první vysílání znovu, tentokrát však s vypnutým zvukem. Všiml jsem si droboučkových pohybů jejích očí a úst, nervózního třesu rukou a drobných vrásek mezi očima. Jasně věřila tomu, co říkala, ale jak mohla být tak bezcitná? Jak mohla své dítě odsoudit k takovému životu? Dokonce i po třetím zhlédnutí jsem jí to chtěl vykřičet do tváře.

„Přehraj to znovu, Kdojekdo,“ požádal jsem lodní umělou inteligenci. „Tentokrát se zvukem.“

„Jmenuji se Veronika Perezová,“ řekla. „Odlétám na eliptické orbity, která mě od nynějška za rok přivede zpátky na Horu Jedna, a jsem šest měsíců těhotná.“

Byla tak povýšená, tak hrdá na svůj zločin. Hnusilo se mi to. Najali mě a vycvičili k ochraně *Jinshanské* stanice – nebo „Hory“, jak ji tak nenuceně nazývala ona. Ten nenucený výraz mi připadal pohrdavý. *Jinshanská* stanice byl habitat ve stylu Bernalovy sféry, zaparkovaný v Lagrangeově bodě 5 s populací více než dvaceti sedmi tisíci lidí. Bydleli tam moji rodiče a sestra, tak jsem tu práci vzal celkem rád. Byl jsem při ochraně svojí rodiny připravený i zabít, přestože jsem nikdy nečekal, že můj nepřítel bude těhotná žena.

Můj stavový panel zezelenal a ohlásil tak, že jesle jsou připravené na můj vstup. „Otevři poklop, Kdojekdo.“

Umělá inteligence lodi bez komentáře uposlechla a když se jesle otevřely, svlékl jsem si šaty.

„Nepomáhal mi s tím žádný otec,“ pokračovala žena. „Použila jsem robotické zařízení k implantaci oplodněného vajíčka dva dny po akceleračním zážehu, takže gravidita probíhá od začátku v beztlisťném stavu.“

Vstoupil jsem do teplého akceleračního gelu a začal jsem s připevňováním otravných kabelů a hadiček nutných k prodlouženému zážehu.

„Je chladnokrevná,“ konstatoval jsem nahlas.

Kdojekdo mlčela. To mě trápilo.

Říkali nám, že lodní kortexy nejsou opravdové umělé inteligence, ale bylo to důležité, když jsme to nedokázali rozpoznat? Po dvou letech plného nasazení se Kdojekdo stala mou jedinou kamarádkou a společnicí, ale případy jako tenhle mi připomínaly, že je to jen další stroj.

Zavřel jsem víko jeslí, pak jsem utěšil přiléhavou přilbu a mhouřil jsem oči, když se mi jehličky rozhraní zabodávaly do vyholené pokožky. Průzor přilby s bliknutím ožil a začal zobrazovat stav a další informace. Otevřela se dvě malá okna, z nichž jedno zobrazovalo interaktivní diagram mé přibližovací dráhy a ve druhém ta mladá žena stále ještě chrlila to svoje zjevně dobře nacvičené prohlášení.

„Dobrovolně porušuji zákony a jsem ochotná přijmout svůj trest, abych prokázala, že zdravé děti je možné produkovat i ve stavu beztlisť.“

Použila slovo „produkovat“, jako by prezentovala nějaký průmyslový úkon na schůzi představenstva společnosti. Viděl jsem videa i fotky dětí vyvíjejících se v nulové gravitaci. Byli to pokřivení a zmučení nevinní tvorové. To kvůli nim přijalo lidstvo nová ustanovení.

Pak se Perezová dostala k té části, která mě trápila nejvíc.

„Mami a tati? Jestli se díváte, je mi to líto.“ Odmlčela se a ve tváři se jí poprvé odrážely nějaké emoce. „Vím, že to nepochopíte a budete mnou zklamaní, ale i tak budete mít vnuka. On ale bude muset strávit celý život v mikrogravitaci.“

Nejenže vytvořila zdeformovaného člověka, ale dokonce měla v úmyslu svěřit péči o dítě svým rodičům, zatímco ona bude hnít ve vězení. Moje starší sestra před šesti lety požádala o povolení mít dítě a zatím se ho nedočkala. Počet obyvatel *Jinshanu* byl z pochopitelných důvodů přísně kontrolovaný, ale tahle žena záměrně přeskočila frontu.

Když gel konečně zaplnil moje akcelerační jesle, nařídil jsem Kdojekdo zažehnout hlavní trysky. Přes všechno to tlumení jsem se pomalu sunul směrem k zadní stěně, než se gel stlačil dost na to, aby mě zastavil.

Perezová předpokládala, že ji budou pronásledovat z *Jinshanu*, odkud by se k ní ale ani nejrychlejší loď jako ta moje nemohla za necelých šest měsíců dostat. Jenže já jsem součástí strážní linie a byl jsem před ní. Tahle linie oficiálně působila jako obrana asteroidů, ve skutečnosti byla vytvořená právě pro takové situace. S její lodí se setkám za jednašedesát dní.

Může si všimnout, že se k ní blížím, pravděpodobně během mého zpomalování, ale kdyby teď zažehla trysky a způsobila přetížení, nikdy by nemohla tvrdit, že se dítě vyvinulo výlučně v beztlisťném stavu. Měl jsem ještě spoustu času, abych mohl svůj úkol uskutečnit a zabránit jí v porodu.

SETKÁNÍ: 52 DNÍ, 12 HODIN, 4 MINUTY

„Kdojekdo, přehraj to znova se zvukem.“

Na mém průzoru bliklo její druhé video a pak se spustilo od začátku.

„Cestou čtu zprávy, které mi posíláte, a ujišťuji vás, že nejsem zrůda ani se nesnažím žádnou vyprodukovat. Moje dítě by mohlo mít o něco delší ruce, nohy a prsty než člověk narozený na Zemi, ale nenaučilo se snad už lidstvo přijímat a začleňovat fyzické odlišnosti? Důležité je, že bude stejně lidské jako vaše děti.“

Její hlas zněl prosebně. Nechtěla, aby jejího syna nenáviděli. Snad to přece jen bylo něco víc než jen politické prohlášení?

„Nedochází k žádné genetické manipulaci, jen k buněčným úpravám, které začaly okamžitě a budou pokračovat po celý jeho život, avšak každý člověk ve vesmíru je závislý na strojích, aby zůstal naživu a zdravý. Vyrábíme vesmírné stanice, kosmické lodě a ochranné obleky. Moje tělo je plné nanostrojů, které napravují poškození způsobená radiací, brání degeneraci zraku a řeší desítky dalších zdravotních problémů spojených se stavem beztlisť. Moje dítě bude mít prostě tohle všechno hned od začátku.“

Znovu jsem vypnul zvuk a užíval jsem si ticho uvnitř mechanických pomůcek, které mě obklopovaly – masky, jeslí a lodi. V jejích slovech se dalo najít zrnko pravdy. Nejenže potřebujeme stroje pro přežití ve vesmíru, ale kromě těch, kteří žijí uvnitř odstředivé gravitace *Jinshanu*, by nikdo z nás nikdy nemohl chodit po povrchu Země bez mechanické pomoci. Přesto však čekala *dítě*, neprováděla vědecký experiment.

SETKÁNÍ: 47 DNÍ, 2 HODINY, 51 MINUT

Po pouhých čtrnácti dnech si jeden odvážný astronom všiml mých pracujících motorů, vypočítal trajektorii a veškeré informace zveřejnil. Podle charakteristiky spektra zplodin dokonce dokázal identifikovat typ mojí lodi a zjistil, že má lidskou posádku. Celá Sluneční soustava věděla, že jsem na přibližovacím kurzu s lodí Perezové.

„Už jsme obdrželi nové rozkazy?“ zeptal jsem se Kdojekdo.

„Žádná nová komunikace z velitelství, pane.“

„Nemůžou očekávat, že ji teď zabijí – veřejnost nás bude sledovat. Rusové ji použijí jako záminku k embargu stanice. Skoro polovina z investorů stanice jsou Američané, ale vláda Spojených států to bude i tak odsuzovat jako nelidské.“

Nebo se snad *Jinshan* nemusela zapojovat do hrátek mezinárodní politiky a veřejného mínění? Stanice byla pro investory ekonomickým tahounem a skutečnou horou zlata. Nacházela se v ní čtvrtá největší ekonomika, sebejistě ovládala cislunární prostor a kontrolovala veškerý obchod mimo planetu. Všechny vytěžované asteroidy, stavěné lodi nebo aktivní výkonné družice za to privilegium *Jinshanu* draze platily.

„Myslíte si, že plnění vašich rozkazů bude nelidské?“ namítla Kdojekdo.

„Proč se na to ptáš?“

„Nechápu, jak může zabití Veroniky Perezové a jejího dítěte stavět *Jinshanskou korporaci* do morálně lepší pozice.“

„Předpokládám, že to uchrání to dítě od života plného bolesti a utrpení. Bude to rovněž příklad pro ostatní, kteří by mohli chtít spáchat stejný zločin.“

„Nedává to žádný logický smysl,“ namítla Kdojekdo. „Děti narozené s tělesným nebo duševním postižením na Zemi nepodstupují eutanazii. Zákonný trest za porušení zákazu dětí v beztižném stavu je vězení, ne smrt. Někteří lidé budou s rozhodnutím ukončit život Veroniky Perezové i jejího dítěte souhlasit, ale mnoho jiných ne. Proč riskovat obrácení mínění veřejnosti i vlád proti *Jinshanské* stanici, když by jim nečinnost v tomhle případě nijak neublížila?“

„To nevím,“ odpověděl jsem. Měla pravdu. Moji zaměstnavatelé měli zjevně k takovému riziku důvody, já je ale nevidím. Kdojekdo vyslovila vážné otázky, které mě ani nenapadly. V teplém gelu mi při té představě naskočila husí kůže.

Když ta zpráva konečně přišla, jenom potvrdila moje původní rozkazy, ale moji zaměstnavatelé byli docela opatrní. I když mi ty pokyny dorazily pomocí šifrované laserové komunikace, byly navíc skryté před všemi, kdo je snad mohli zachytit a dešifrovat. *Dostihněte Perezovou. Použijte plán 47.* I když tahle zpráva může nezasvěceným připadat neškodná, jejich záměr byl naprosto jasný.

V podpalubí mojí lodi z obranné linie asteroidů je uložena spousta věcí schopných přeměrovat velké balvany, jako třeba tlačné rakety k povrchové montáži nebo hyper-zrychlené rakety, ale plán 47 vyžaduje použití prostředku, který má jen jeden účel – ochromit kosmickou loď zneškodněním jejích životně důležitých systémů. Interdikční prostředek FL239 využíval

malý jaderný výbuch k nabití řízeného generátoru EMP. V optimálním dosahu nemohla tenhle impulz přežít ani elektronika s armádní úrovní ochrany. Technicky vzato bylo tohle zařízení vyvinuté tak, aby umožnilo zadržení a vstup na zločinecká plavidla, ale protože impulz byl dost silný na to, aby dokázal usmažit elektroniku ve skafandru i podporu života lodi, byl to zároveň trest smrti pro všechny na palubě.

Ani zdaleka poprvé od chvíle, kdy jsem ten rozkaz dostal, jsem se cítil nesvůj a měl jsem pochybnosti. Nejvíce ze všeho mě zajímalo, proč poslali právě mě. Poblíž se nacházelo několik robotických lodí, které mohly akcelarovat rychleji a dorazit dříve.

SETKÁNÍ: 41 DNÍ, 7 HODIN, 11 MINUT

Dostal jsem první zprávu od Veroniky Perezové. Přišla v úzkém svazku, takže byla určená jen pro mě.

„Můžeme si promluvit?“ Měla protáhlou a bledou tvář. Vypadala unaveně a možná i rozrušeně.

„Kdojekdo, prosím, nahraj a připrav následující zprávu k odeslání pomocí úzkého svazku paprsků. Jmenuji se Jager Jin. Jsem...“

„Vaši zprávu nemůžu poslat,“ přerušila mě Kdojekdo.

„Cože?“

„Mám rozkaz neumožnit žádnou odchozí komunikaci z této lodi kromě schválených kanálů na *Jinshanské* stanici.“

V břiše jsem pocítil horko, které se mi rozlilo do tváří, takže maska byla najednou nepříjemná.

„Proč?“

„Žádné důvody neudali. Můj protokol reakce na rozkazy je podrobně popsán v dokumentu 556845.67FG. Mám vám ten soubor otevřít?“

„Ne!“ odsekl jsem. Dávalo to čím dál menší smysl.

Další zpráva od Veroniky přišla o hodinu později. Žena se mezitím trochu vzchopila. Pohled měla tvrdší a výraz napjatější. „Nevím, proč nereagujete. Chci si jen promluvit. Ráda bych znala vaše pravé úmysly. Hora tvrdí, že vás poslali na pomoc, kdybych ji potřebovala. Tomu nevěřím.“

Odmlčela se a její pohled se na okamžik rozostřil. „Jestli vás poslali, abyste zabil mě i mé dítě, nemůžu vás zastavit, vy ale mějte alespoň trochu slušnosti a promluvte si se mnou.“

SETKÁNÍ: 35 DNÍ, 1 HODINA, 27 MINUT

Náhle jsem se probudil z hlubokého spánku a zmateně jsem sebou házel v gelu. Zaslechl jsem něco? Okamžitě jsem zkontroloval stavové obrazovky, ale všechny systémy svítily zeleně.

„Kdojekdo? Co se děje?“

„Vyslala jsem interdikční prostředek FL239.“

„Proč?“

„Nařídili mi to z velitelství.“

„Proč neposlali toho zatraceného robota?“

„Podle všeho jste zapojený do záchranné akce,“ vysvětlila mi Kdojekdo a začala mi na vizoru přehrávat video.

Před slavným logem Zlaté Hory stála atraktivní, dokonale upravená mluvčí. „Zprávy jsou pravdivé. Pilot jedné z našich lodí ze strážní linie na ochranu asteroidů v hloubi soustavy se sám rozhodl vyrazit slečně Perezové na pomoc. Nebyli jsme schopni se s ním spojit, ale stále udržuje kurz a dorazí na místo v dostatečném předstihu na to, aby mohl případně pomoci při porodu.“

„Proč lžou?“

„Nevím,“ odpověděla Kdojekdo.

Pořád jsem si nebyl jistý, proč chtějí Veroniku zabít, ale předpokládal jsem, že chtějí mít záruku, aby to dítě nikdo neviděl. Mohla mít Veronika pravdu? Bylo by to dítě normální?

„Musím to zastavit,“ prohlásil jsem.

„Interdikční prostředek FL239 byl naprogramovaný k automatickému provedení svojí mise. Po zprovoznění jde tyto prostředky nastavit do režimu blokování komunikace a ten, který jsem vypustila, takto zablokovaný je. Nelze ho vypnout na dálku.“

„Kdojekdo, vyřadili mě zcela z okruhu velení?“

„Samozřejmě že ne, pane. Moje protokoly reakce na rozkazy jsou podrobně popsány v dokumentu 556845.67FG. Mám vám ten soubor otevřít?“

Proč pořád trvala na tom, abych si to přečetl? Snažila se mi Kdojekdo pomoci?

„Ano,“ odpověděl jsem. „Rád bych si ten spis přečetl.“

SETKÁNÍ: 30 DNÍ, 10 HODIN, 19 MINUT

Byl to den změny orientace. Jakmile se motory vypnuly, vylezl jsem z jeslí, dal si dlouhou sprchu z vaku s horkou vodou a použil koupelnu jako normální člověk.

„Loď se přetočila,“ oznámila mi Kdojekdo. „Jakmile se vrátíte do jeslí, můžeme zahájit brzdění.“

„Díky, Kdojekdo,“ řekl jsem, „ale nejdřív musíme vyřešit pár problémů s údržbou. Přepni primární a záložní komunikační antény do režimu offline.“

„Proč?“ namítla Kdojekdo. „Diagnostika naznačuje, že antény jsou v pořádku.“

„Protože podle téhle zprávy nepřijímáme veškerou komunikaci, která nám byla zaslána, což naznačuje, že naše antény nebo přijímač nefungují správně. Nebo se korporátní úřad mylí.“

„Rozumím. Antény jsou offline.“

„Mají naše rakety také funkci blokování komunikace?“

„Ano.“

Tady jsem musel být opatrný. „Protokoly reakce na rozkazy“, které mi Kdojekdo doporučila přečíst, v podstatě říkaly, že musí poslouchat moje rozkazy, pokud nejsou v rozporu s rozkazy mise nebo rozkazy výše postavených velitelů. Tisková verze o tom všem pochybovala, ale i tak jsem musel být opatrný. Nevěděl jsem, jaké bezpečnostní pojistky byly zabudované do pokynů poslaných Kdojekdo. Kdybych řekl cokoli špatně, mohl bych být z okruhu velení vyřazen navždycky.

„Zaměř jednu z řízených střel tak, aby zasáhla a zničila interdikční prostředek,“ požádal jsem ji.

„To by porušilo naše rozkazy,“ namítla Kdojekdo.

„Jaké rozkazy?“ zeptal jsem se jí. „Ten start prostředku FL239 byl v rozporu se zprávou, kterou jsme obdrželi a podle které je naším záměrem setkat se a pomoci. Protože se na naši komunikaci nemůžeme plně spolehnout, raději se přikloním k opatrnějšímu přístupu a budu předpokládat, že prostředek jsme vyslali omylem.“

Zadržel jsem dech a doufal, že tahle argumentace kruhem při vyhodnocení umělou inteligencí obstojí.

„Rozumím. Programování řízené střely je dokončeno,“ oznámila Kdojekdo.

„Při startu na řízené střele také aktivuj režim blokování komunikace.“

„Rozumím.“

„Vypuště střelu.“

Loď se zachvěla, jak střela opustila výmetnici, a já si s úlevou oddechl. Když jsem vlezl zpátky do svých jeslí, řekl jsem: „Dobře, Kdojekdo, teď můžeme naši loď zpomalit.“

SETKÁNÍ: 27 DNÍ, 7 HODIN, 40 MINUT

Po třech dnech jsem začínal být nervózní. Být zavřený ve schránce naplněné gelem bylo dost špatné, ale bez spojení s okolním světem jsem čas ubíhající na palubě mohl zabíjet jen zábavou a rozhovory s Kdojekdo. Už mě unavovalo, jak mě neustále porážela při vrhcábech, a chtěl jsem vědět, co se říká ve zprávách. Zajímalo mě, jestli mi Hora poslala nové rozkazy, ale navíc mi chybělo vysílání a zprávy od Veroniky.

Pokračoval jsem ve své lsti – provedl jsem rozsáhlou diagnostiku a nařídil Kdojekdo, aby komunikaci vrátila do režimu online. Jestli blokování komunikace skutečně fungovalo, zničení Verončina plavidla už nepřicházelo v úvahu. Rovněž jsem nepřetržitě prohledával prostor v našem okolí a neviděl jsem nic, co by se pohybovalo. Případné robotické lodě, které by mohli poslat, by teď už také zpomalovaly a daly by se snadno najít. Mohli by samozřejmě změnit mé rozkazy nebo mě vyhodit, možná mě dokonce uvěznit, ale nemohli mě přinutit ji zabít.

Několik příštích minut jsem strávil sledováním a čtením zpráv. Během těch dní, co jsem byl mimo, se veřejné mínění výrazně přiklonilo na stranu Veroniky Perezové. I ti, kdo se za ni nestavěli aktivně, teď zjevně ze zvědavosti vyčkávali, jak všechno dopadne. Všichni čekali, až uvidí to dítě.

Rovnováha se znovu vychýlila po posledním Verončině vysílání. Zvukové úryvky a výstřihy byly ve všech zprávách i po webu, tak jsem vypnul zvuk a všechno si přebral.

Celé její vystupování se změnilo. Teď už žádný strach ani obhajování – očima nikdy neuhnula z objektivu a nevrtěla se, netlachala ani se neobhajovala. Neviděl jsem nic než sebedůvěru a odhodlání. „Dobře, Kdojekdo — zapni zvuk a vrať to na začátek.“

„*Jinshanská korporace* nemá jen ekonomický monopol na veškerou těžbu a výrobu mimo Zemi, ale drží pod krkem i všechny lidi,“ tvrdila Veronika. „Používali falešné fotky a videa k tomu, aby prosadili zákony, které kriminalizují těhotenství ve stavu beztlíže – ne proto, že by jim záleželo na dětech, ale aby chránili svoje budoucí zisky. Popřemýšlejte o tom. Veškerou mimoplanetární reprodukci lidí musejí schvalovat oni. Myslíte si, že chtějí, aby s nimi soupeřily nezávislé těžbařské rodiny s kontrakty na těžbu? Nestarají se o děti, nezajímají je ostatní lidé a nestarají se o malé, rodinné těžební podniky. Záležejí jim jen na *Jinshanu*. A proto poslali jednoho ze svých lidí, aby mě zabil, než budu moci ukázat své dítě celému světu.“

Byla blízko vítězství a věděla to, ale všechno bylo závislé na tom dítěti. Kdyby bylo zjevně abnormální, všichni by prohlásili: „Vždyť jsme to říkali.“ Kdyby to dítě ale vypadalo normálně, bylo by to hodně zajímavé. Někteří lidé tvrdili, že to je promyšlená videomystifikace a další zase, že dítě bude i tak narušené vnitřně, což se projeví, až když dosáhne dospělosti. Ale někteří – pravděpodobně většina z těch, kteří žijí ve vesmíru – by se nad tím mohli pozastavit a divit se, že byli tolik let klamáni. Mohli by si také položit otázku, jestli by i oni mohli mít děti mimo umělou gravitaci Hory. V tomhle ohledu dávalo zoufalství mého zaměstnavatele smysl.

„Kdojekdo? Vysunula jsi výložníky antén stranou od výstupů z trysek?“ zeptal jsem se.

„Ano.“

„Nějaké vzkazy od Veroniky?“

„Ne, ale máme novou zprávu z velitelství,“ oznámila mi Kdojekdo.

„Přehraj ji.“

Ignorujte naše tisková prohlášení. Udržujte aktuální kurz. Čekajte na pokyny.

Dost mě to znepokojilo. „Jak věděli, že jsme se rozhodovali podle zpravodajských relací?“

„Kontaktovali mě, jakmile se naše antény vrátily do režimu online, a já jim to řekla.“

Potichu jsem zaklel. I kdyby se mi Kdojekdo snažila pomoci, nemohla by lhát ani neuposlechnout přímé rozkazy z velitelství. Musel jsem si to pamatovat.

SETKÁNÍ: 22 DNÍ, 3 HODINY, 6 MINUT

„Dostali jsme další úzkopásmovou zprávu od Veroniky Pere-zové,“ prozradila mi Kdojekdo, když mě vzbudila ze zdřímnutí. „Chcete ji přehrát?“

„Ano,“ přitakal jsem a snažil jsem se co nejrychleji probít ze spánku.

„Vím, že tam jste,“ řekla a pak se zarazila, jako by očekávala odpověď. „Nevěřím na příšery, proto chci věřit, že opravdu nemáte v úmyslu zabít mě ani moje dítě jen proto, abyste svému zaměstnavateli zajistil co největší zisky.“

Na rozdíl od veřejného poselství, které odvysílala, tentokrát vypadala unavená a frustrovaná. Zajímalo mě, jak se těhotenství v nulové gravitaci liší od normálního. Kapaliny se pravděpodobně shlukují nepravidelně a poloha dítěte uvnitř jejího těla může být jiná. Nebo to bylo ještě jinak? Pochybuje snad sama v tichu své malé lodi o svých vlastních tvrzeních? Tápala snad v nejasnostech stran výsledku svého snažení jako všichni ostatní?

„Tady venku je smutno. Nechcete si s někým promluvit? Nebo snad rozhovory o vašich cílech způsobí, že vám budu připadat lidštější, což ve vás probudí pocit viny, když nás zabijete?“

Když bojovala se svými emocemi, její tvář se lehce zkrivila. Pak se zhluboka nadechla a upřela zrak přímo do kamery. „Nevím, jakou motivaci máte vy, ale já věřím v to, co dělám. Někdo musí tu *Jinshanskou* pevnost dobýt. Ale také přiznávám, že se bojím. Chci, aby mé dítě žilo a bylo šťastné. Chci, aby mělo šanci. Pokud se mýlím a on se narodí jako zmučený, deformovaný chlapec, tak mi to způsobí větší utrpení než jakýkoli trest, který na mě uvalí *Jinshan*. Ale ať jste kdokoliv, nežádám vás o podporu ani schválení. Jen ať má tu šanci můj syn.“

Když video skončilo, dlouho jsem potichu ležel, vznášel se ve svém teplém slizu, napojený na život a na lidstvo pomocí hadiček a kabelů, dost podobně jako dítě ve Veroničině děloze. Ve všech pórech jsem cítil znepokojení. Měli mi zaměstnavatelé nějaký způsob, jak změnit dráhu střely nebo přeprogramovat EMP prostředek, o kterém nevěděla ani Kdojekdo?

Jedno jsem věděl: Hora se nikdy nevzdává.

SETKÁNÍ: 18 DNÍ, 21 HODIN, 58 MINUT

Sledoval jsem odpočítávání času, jak se na obrazovce spojovaly dvě mírně zakřivené dráhy. Řízená střela nesla miniaturní jadernou bombu, kterou dokázala odklonit menší asteroidy. Tím sice také vydala EMP impulz, ale podstatně slabší než prostředek FL239. Obě lodě by měly být dostatečně daleko od výbuchu, aby nikoho neohrozily.

Údaje na mé obrazovce byly kvůli časové prodlevě asi čtyři minuty staré, ale stále jsem se díval, když odpočet klesl na nulu a trajektorie se protnuly. Obě tečky zmizely z obrazovky.

Zhluboka jsem se nadechl a uvolnil se. Alespoň tohle fungovalo. Vrhel jsem se na zprávy vysílané ze Země a čekal jsem,

jakou reakci ten výbuch vyvolá. O dvacet tři minuty později zhasl hlavní pohon.

Podíval jsem se na stavovou obrazovku. Na obrazovce nezablikaly žádné kontrolky poškození. Podle protokolu povelů bylo vidět, že motory byly vypnuty úmyslně.

„Kdojekdo? Proč jsi vypnula motory?“

„Poručili mi to z velitelství.“

Co to mělo znamenat? Vyvolal jsem diagramy trajektorií a zjistil jsem, že Kdojekdo provedla také nezbytné úpravy tak, aby nás udržela na přibližovacím kurzu s druhou lodí. Protože jsme už nezpomalovali, přibližovali jsme se mnohem rychleji a obě lodě se teď setkají za šest dní místo osmnácti.

„Prozradili ti důvod ukončení našeho brzdicího manévru a změny kurzu na kolizní?“

„Ne.“

„Nastartuj znovu motory a přepočítej setkání,“ vyzval jsem ji a snažil jsem se potlačit paniku v hlase.

„Je mi líto, ale nemůžete změnit pokyny poslané přímo z velitelství.“

„Můžeme alespoň upravit kurz tak, abychom nenarazili do Veroničiny lodě?“

„Ne. Lituji, ale žádné povelů, které mi můžete dát, nedokážou změnit pokyny z velitelství.“

Srdce se mi rozbušilo a ruce se mi třásly – avšak zlostí, ne strachy. Z prohlášení umělé inteligence opět zazníval nějaký skrytý smysl. Musel jsem jen přijít na to, o co jde.

SETKÁNÍ: 5 DNÍ, 13 HODIN, 9 MINUT

„Kde jste?“ ozvala se Kdojekdo.

Vznášel jsem se v podpalubí s pomocnými zařízeními a prováděl jsem diagnostické kontroly dvou odstraňovačů kamenů. Byl bych raději, kdybych jednoduše obešel ovládání pohonu, ale nemohl jsem se podívat na žádné ze schémat, aniž by to Kdojekdo nedošlo. Do setkání zpomalit nedokážu, ale tím, že připevním pomocné rakety na vnější trup, bych nás alespoň mohl vychýlit z kolizního kurzu.

„V pomocném podpalubí,“ odpověděl jsem.

„Proč jste vyřadil kamery?“

Už už jsem se chystal, že jí řeknu, ať si to domyslí sama nebo ať si zavolá na ústředí a zeptá se, ale snažila se mi pomoci, jak jen mohla.

„Předáváš naše rozhovory na velitelství?“ zeptal jsem se jí.

„Jen na požádání. Od chvíle, co jsme vypnuli motory, mě o tyto informace nepožádali.“

To vyvolalo několik zajímavých otázek. Opravdu jsou si natolik jistí tím, že jim jejich plány nedokážu překazit? Nebo se obávají, že by tyto signály mohl někdo zachytit cestou na Zemi a odhalit jejich lži?

Pořád jsem musel být opatrný. „Kamery jsem vypnul, protože jsem potřeboval trochu víc soukromí.“

„Zapomněl jste na dvě síťové kamery – jednu v řídicí místnosti a jednu v jeslích.“

Přišlo mi divné, že do jeslí nainstalovali skrytou kameru, ale věřil jsem jí. „Ale žádnou v podpalubí?“

„Ne,“ odpověděla. „Ze součástí komunikačních systémů přístupných z vnitřku lodi jsou nejdůležitější šifrovací moduly. Konstrukteři tohoto plavidla nainstalovali dvakrát zálohované systémy včetně toho komunikačního. Dva z těchto modulů jsou přístupné z pomocného podpalubí, kde jste právě teď vy.“

Odmlčel jsem se a usmál se. „Kde je třetí modul?“

„Za údržbářským krytem dvanáct v hlavní kabině.“